

Meditatie Efeze 1:15-23 & 6:10-18

‘Spierballentaal’ – ‘als geloven lastig is’

21 juni 2020

Geliefden in de Here Jezus Christus,

Jongens en meisjes, jullie kunnen je wel voorstellen hoe het is als je alleen door het dorp loopt en je ziet een groepje oudere jongens met een jong poesje spelen. Maar als je dichterbij komt, zie je dat ze niet met het poesje aan het spelen zijn, maar dat ze het met stokken prikken en slaan. Het arme beestje is doodsbang. “Hey! Houd daarmee op!” Roep je naar ze. De jongens draaien zich om en komen dreigend naar jou toelopen. “Waar bemoei jij je mee?” Zegt een van hen. Je wacht natuurlijk niet af en zet het op een lopen. Gelukkig krijgen de jongens je niet te pakken.

Twee weken later zie je die jongens weer bezig. Nu staan ze om een van de kinderen uit de buurt heen. Dat kind is helemaal alleen. De jongens schelden en duwen het kind op de grond. Elke keer als het weer is opgestaan geven ze weer een harde duw of klap. Wat voel jij je boos worden van binnen! Hoe durven ze! Met z’n drieën tegen één. Wat een akelige jongens! Je zou iets willen doen, maar je weet sinds de vorige keer dat er met deze jongens niet te spotten valt. Je bent niet sterk genoeg. Opeens kijkt een van de jongens jouw kant uit. Je schrikt je naar. Opletten nu. Maar tot je verbazing stoppen ze met hun getreiter en gaan ze er als een haas vandoor. Je snapt er niets van. Totdat je ineens merkt dat er iemand achter je staat. “Hey, pap! Wat fijn dat jij er nu bent!”

In zulke situaties ben jij alleen niet opgewassen tegen het geweld. Jij bent niet sterk van jezelf, maar je staat sterk omdat je vader sterk is. En zo is het ook met het geloofsleven. Van onszelf zijn we helemaal niet zo sterk; ons geloof is vaak maar klein en zwak. Sommige mensen vinden het heel moeilijk om te geloven. Maar de Bijbel leert ons dat God de Vader onze kracht is. Als gelovige kun je sterk staan omdat je hemelse Vader sterk is.

[...]

Van de week spraken we erover, als mentoren van de tienercatechese. Waarom je het soms zo moeilijk kunt vinden om met anderen te praten over je geloof. In gesprek met je collega, bijvoorbeeld. Je kunt alles met elkaar bespreken, maar je zou niet weten hoe je erover moet beginnen wie de Here Jezus voor je is. Je kunt jezelf dan zo zwak voelen.

Als ik mensen spreek die wat los zijn geraakt van de gemeente, dan hoor ik nogal eens iets als dit: “Ik geloof echt wel hoor, dominee. En ik vind ook dat ik er eigenlijk meer mee zou moeten doen. Maar ja... dat komt er om een of andere reden niet van.”

En sommigen van u worstelen met de zekerheid van het geloof. “Mijn geloof is allemaal maar zo zwak. Als je gelooft, dan zou je er toch vol van moeten zijn?! Maar ik merk helemaal geen volheid in mij...” Dat soort vragen.

Laten we het maar meteen duidelijk maken: geloven is helemaal niet zo gemakkelijk. Het is vaak lastig. De Bijbel windt daar ook geen doekjes om. Abraham wordt de vader van alle gelovigen genoemd, maar bedenk dat hij ook de nodige pogingen heeft ondernomen om Gods belofte zelf waar te maken. Het volk Israël maakte de wonderlijke bevrijding uit de slavernij in Egypte mee, leefde van Gods zichtbare zorg in de woestijn, maar legde meer gemopper dan geloof aan de dag. Johannes wees Jezus aan als de beloofde Messias, maar toen hij gevangen zat liet hij navragen of Jezus wel echt de Messias was. Tomas kon zijn oren niet geloven toen de anderen hem vertelden dat ze Jezus weer hadden gezien na Zijn sterven. En vanmorgen lezen we in de brief aan Efeze dat gelovigen worden opgeroepen om stand te houden en weerstand te bieden.

[...]

Het kan aan mij liggen, maar staan we er als gelovigen wel voldoende bij stil dat het helemaal niet vanzelfsprekend is dat je überhaupt gelooft? En dat het geloof en daaruit leven altijd onder vuur ligt? Als we elkaar vragen hoe het gaat en we vragen elkaar dan naar hoe het gaat met ons geloofsleven, - dat zouden we wel meer mogen gaan doen – dan gaat het doorgaans wel goed, of z'n gangetje.

Ik ben bang dat dat vooral komt door de invloed van de cultuur waarin wij leven en niet zozeer door de invloed van de Bijbel. Als het geloofsleven rustig z'n gangetje gaat, dan zouden alle alarmbellen moeten gaan rinkelen! Volgens Paulus ligt het voortdurend onder vuur!

“Ja, maar wij kennen hier in het Westen nu eenmaal geen vervolging vanwege ons geloof. Dus wat bedoel je nou?”

Wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, - geen vervolging door mensen! - maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van de duisternis van dit tijdperk, tegen de geestelijke machten van het kwaad in de hemelse gewesten (Ef. 6:12). We hebben stand te houden tegen de listige verleidingen van de duivel, de belasteraar, de verdachtmaker, de beschuldiger (Ef. 6:11).

Als ons geloofsleven z'n gangetje gaat, als het niet onder vuur licht van *vurige pijlen van de boze* (Ef. 6:16), zijn we dan misschien niet al listig verleid?

[...]

Hoe? Waar we aan moeten denken?

Onze samenleving kent heel wat mooie kanten, maar het is tekenend dat zoveel 20-ers een burn-out krijgen. De maakbaarheidsgedachte van de tweede helft van de 20^e eeuw leeft nog altijd voort: als we maar hard genoeg ons best doen dan vindt de wetenschap wel een oplossing voor probleem x of y. Wij mensen kunnen zoveel! Dat is zeker waar; het lijkt wel of we begaafd zijn door een of andere goddelijke kracht 😊...

Sinds begin van de 21^e eeuw wordt die maakbaarheidsgedachte versterkt door de prestatie maatschappij: je móet altijd goed presteren, want anders verlies je de concurrentieslag. Op school, in je opleiding, bij je sollicitatie, op de relatemarkt, zelfs je vrije tijdsbesteding en het kinderfeestje dat je hebt georganiseerd móet goed scoren. Het beste zie je dat verschijnsel op sociale media: daar proberen we allemaal de beste versie van onszelf te laten zien. Dat het goed gaat met

ons; dat je je leven ook op orde hebt; dat je gelukkig bent. Dán tel je mee. Anders ben je toch maar een stumper. Als je wint, heb je vrienden, zongen ze lang geleden al...

Wij leven in een samenleving waarin je je spierballen moet laten zien, want je bent zelf verantwoordelijk voor je geluk; dat is immers maakbaar als je maar hard genoeg je best doet? Het komt dan aan op jÓuw kracht, jÓuw discipline, jÓuw rechte rug, jÓuw zorgvuldig opgebouwde netwerk, etc.

En ik ben bang dat we daar in de kerk en in ons geloofsleven meer van meenemen dan goed voor ons is...

- “Ik bid toch trouw, waarom doet God daar niks mee?”
- “Ik leef netjes en ga naar de kerk, dat is toch voldoende?”
- “Geen wonder dat hun kinderen niet meer naar de kerk gaan; ze leven zelf ook niet serieus met het geloof.”
- “Ik heb al van alles geprobeerd, maar toch blijft mijn geloof aanmodderen.”

Is dat iets anders dan: ‘ik doe dit en dat móet tot succes leiden’? *Morgen doe ik het beter*, schreef prof. Herman Selderhuis al eens...

[...]

Wat is dat voor spierballentaal? Paulus rekent er radicaal mee af vanmorgen.

- *Ik dank God dat Hij ons verlichte ogen van ons verstand geeft [...] zodat we weten wat de allesovertreffende grootheid van Zijn kracht is* (Ef. 1:18-19). Gód zal onze ogen moeten openen, anders snappen we er niets van.
- *Uit genade bent u zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u, het is de gave van God* (Ef. 2:8). Je gelooft alleen omdat Gód je dat heeft geschonken.
- *Om deze reden buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heere Jezus Christus, opdat Hij u geeft, naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de innerlijke mens, opdat Christus door het geloof in uw harten woont en u in de liefde geworteld en gefundeerd bent*, (Efeze 3:14, 16). Gód alleen kan ons innerlijk versterken zodat ons geloof sterker wordt. Niet ik geef mijzelf geloofsgroei, maar God geeft mij dat (1 Kor. 3:6).
- *Verder, mijn broeders, word gesterkt in de Heere en in de sterkte van Zijn macht* (Efeze 6:10).

De Heere geeft ons het geloof, Hij geeft de groei, Hij versterkt ons innerlijk. Niet wij. Niet mijn ruggenkracht. Niet mijn discipline. Als het om geloof gaat en om geloofsgroei dan is het allemaal een geschenk van God aan ons. Onze opdracht is om eruit te leven en om het te beschermen. En dáárvóór geeft Hij ons een wapenrusting... om te beschermen wat Hij ons geeft, zodat het ook kán groeien en niet wordt overwoekerd door zorgen van ons leven of door twijfel of door wat dan ook.

U weet het wel: alles wat je aandacht geeft groeit. Wat krijgt uw aandacht? Waar ben je druk mee? Zijn we wel druk genoeg met de gave van de wapenrusting?

- Richt je je op de waarheid in Jezus Christus?
- Kijk je op je eigen gerechtigheid en wat daarvan terecht komt? Dan weet ik wel wat er gebeurt. Dan wordt je ofwel hoogmoedig (kijk eens hoe goed ik leef), ofwel ontmoedigd (ik

doe nog zoveel zonden...). Wij mogen kijken op de gerechtigheid van Jezus Christus, die 100% zuiver is; die mogen we aantrekken alsof het ónze gerechtigheid is! Doen!

- Leef je van de vrede met God die Jezus heeft bewerkt en waardoor we toegang hebben tot de Vader? Of kom je niet bij de Vader met de dingen van je leven? Of bent u misschien nog wel vooral bang voor Hem?
- Besef je dat geloof in de Naam van de Heer voldoende is (Hand. 2:21), of denkt u dat u toch echt zelf ook nog wat moet bijdragen om het te redden? Er is met dat schild van geloof iets merkwaardigs... het is je eerste verdedigingslaag, zogezegd. Je kunt er als romeins soldaat helemaal achter gaan zitten. Zo ben je extra beschermd. Als je geloof dus zwak is, dan moet je juist vasthouden aan geloof. Dat klinkt heel gek, want je zou toch iets gaan zoeken dat sterker is dan zwak geloof. Maar in jouw zwakke geloof, wordt de kracht van de Heere God openbaar. Waag het er maar op. Hij is getrouw en sterk.
- Sta je erbij stil dat je uit genade gered bent? Niet omdat je zo aardig bent of omdat je trouw naar de kerk gaat, maar alleen omdat de Heere God van je houdt?
- Lees je het Woord van God? Verdiep je je erin in de verwachting dat het kracht geeft? Of ligt het ongebruikt op de plank? Doen, dat lezen! Zoek mensen met wie je het samen kunt doen; dat stimuleert enorm.
- En zoek je in gebed je hulp en kracht bij de Heere voor álle dingen van je leven? Of houd je sommige dingen bij Hem vandaan?

Gemeente van Jezus Christus, leven naar het geloof is niet makkelijk en het wordt geen succes als wij er maar hard ons best voor doen. Het wordt alleen wat als Gód Zijn best doet in ons leven. Aan ons is het om álles van Hem te verwachten; om gesterkt te worden in Zijn kracht. Dat is spierballentaal van het geloof: ik vermag álle dingen in Hem die mij kracht geeft. Zelfs het geloven en het volhouden. Want ik weet: Hij schenkt mij alles: én geloof, én groei, én kracht, én een wapenrusting om stand te kunnen houden. En de wapenrusting die God geeft, is sterk genoeg. Reken maar. *Het is de kracht die Hij gewerkt heeft in Christus, toen Hij Hem uit de doden opwekte* (Ef. 1:19-20).

Lof zij de Vader, lof zij de Zoon, lof zij de Heilige Geest.
Amen.

Drs. F.J.M. van Elk
Juni 2020